

Griekenland en Frankrijk

Presidentiële boter

Bruno de Haas steunt in zijn recente column de Griekse president bij diens uithaal naar de Duitse minister van financiën Schäuble en zijn triple-A-collega's: 'Wie denken ze wel niet dat ze zijn om ons te vertellen hoe te handelen?' Ik verbaas me over De Haas' opstelling. Want president Papoulias is bij uitstek een vertegenwoordiger van de Griekse bestuurlijke elite die al decennialang de dienst uitmaakt. Deze groep is in veel goed, behalve in fatsoenlijke besturen. Ze trekt allerlei specifieke belangengroepen voor zoals rijke Grieken, partijvrienden en vakbondsvertegenwoordigers. Daarmee stelt ze haar eigen, bevoorrechte posities veilig.

En doordat 'goed' voorbeeld doet volgen, zijn inmiddels allerlei Griekse instituties en organisaties geïrodeerd, van de belastingdienst tot de rechtspraak. De rekening hiervoor betaalt de doorsnee-Griek. Zijn land is door puur wanbeleid afgegleden. De regering wist de neergang nog enige tijd te verhullen door manipulatie van statistieken en dubieuze transacties met Goldman Sachs.

Mancur Olson beschrijft in zijn boek *The Rise and Decline of Nations* hoe menig land is ondergegaan aan de grote invloed van belangengroepen. Ook Griekenland rest dit lot als lieden als Papoulias het voor het zeggen houden. Hervormingen zijn dus essentieel om de uit de hand gelopen belangenbehartiging radicaal terug te dringen. Schäuble en De Jager hameren op de noodzaak van deze hervormingen en zijn dus de ware vrienden van de modale Griek. Zijn president heeft vooral boter op zijn hoofd.

Ron Hogenboom, De Zilk

La douce France

Frankrijk dreigt het volgende Eu-

ropese probleemland te worden. Bij de presidentiële verkiezingen in Frankrijk loopt de socialistische kandidaat, François Hollande, voor in de peilingen op de zittende president Nicolas Sarkozy.

In Hollandes 60-puntenprogramma vervalt hij instinctief in oude Franse reflexen. De staat moet economische problemen oplossen. Zo wil hij de werkloosheid bestrijden door meer leraren (ambtenaren) aan te stellen en de belastingen te verhogen. Het pensioenstelsel wil hij ongewijzigd laten.

Kortom meer staat, meer protectionisme en zeker geen hervormingen c.q. liberalisatie. De gevolgen voor de overheidsfinanciën en de economische productiviteit laten zich raden. Evenzo, gelet op het gewicht van Frankrijk in de eurozone, die voor de euro.

Partijgenoot Mitterand voer in 1981 een vergelijkbare koers. Hij haalde heel snel bakzeil en bedacht toen noodgedwongen de 'cohabitation' (samen regeren) met rechts. Het grote verschil met nu is dat Frankrijk toen de franc had en overheidsfinanciën beter op orde waren.

De ruimte om te experimenteren is er niet meer. Aan het hoogst wantrouwende France 'profonde' is nog heel veel uitleg verschuldigd over de gevolgen (desgewenst nut) van 'la globalisation', Europa, de bittere noodzaak van hervormingen en de afbouw van de verzorgingsstaat.

Dat is Sarkozy tot nu toe maar mondjesmaat gelukt, omdat ook hij regelmatig vervalt in oude Franse reflexen. Zie de beperkte hervorming van het pensioenstelsel of het ontbieden van de bestuurders van Peugeot Citroën toen ze bekendmaakten een deel van de productie naar Oost-Europa te verplaatsen om de hoge lonen in Frankrijk te ontlopen.

Menzo M.H.G. Kwint, Bloemendaal

